त्यक्तम्-क्तः-क्तवान्,	[1]त्याजितः,	तित्यक्षितः,	तात्यजितः-तवान्;
त्यजः, [2]त्यागी, [3]संत्याजी,	त्याजः,	तित्यक्षुः,	तात्यजः;
त्यक्तव्यम्,	त्याजयितव्यम्,	तित्यक्षितव्यम्,	तात्यजितव्यम्;
त्याजनीयम्,	त्याजनीयम्,	तित्यक्षणीयम्,	तात्यजनीयम्;
[4]त्याज्यम्,	त्याज्यम्,	तित्यक्ष्यम्,	तात्यज्यम्;
ईषत्त्यजः-दुस्त्यजः-सुत्यजः;		—	—
त्यज्यमानः,	त्याज्यमानः,	तित्यक्ष्यमाणः,	तात्यज्यमानः;
त्यागः,	त्याजः,	तित्यक्षः,	तात्यजः;
त्यक्तुम्,	त्याजयितुम्,	तित्यक्षितुम्,	तात्यजितुम्;
त्यक्तिः,	त्याजना,	तित्यक्षा,	तात्यजा;
त्यजनम्,	त्याजनम्,	तित्यक्षणम्,	तात्यजनम्;
त्यक्त्वा,	त्याजयित्वा,	तित्यक्षित्वा,	तात्यजित्वा;
परित्यज्य,	प्रत्याजय्य,	प्रतित्यक्ष्य,	प्रतात्यज्य;
त्याजम् २ } त्यक्त्वा २ }	त्याजम् २ } त्याजयित्वा २ }	तित्यक्षम् २ } तित्यक्षित्वा २ }	तात्यजम् २; } तात्यजित्वा २. }

(783) "**त्रकि गत्यर्थः**" (I-भ्वादिः-97. सक. सेट्. आत्म.)

त्रखि इति चन्द्र-सम्मताकारादीनां मतेन पाठः।

त्रङ्ककः-ङ्किका, त्रङ्ककः-ङ्किका, तित्रङ्किषकः-षिका, तात्रङ्ककः-ङ्किका; इत्यादीनि सर्वाणि रूपाणि भौवादिककङ्कतिवत् (140) बोध्यानि। कर्तरि क्तप्रत्यये [A]त्रङ्कितः इति भवति।

---

1. 'तारेर्ग्राहेस्तथा मोचेस्त्याजेर्दापेश्च संग्रहः।' (मा. धा. वृत्तिः 'नाथ' धातौ) इति वचनात्, '**त्याजितैः** फलमुत्खातैर्भग्नैश्च बहुधा नृपैः।' (रघुवंशे 4-33) इत्यादिप्रयोगाच्च ण्यन्तस्य द्विकर्मकत्वं ज्ञेयम्।

2. 'सम्पृचानुरुधाङ्यमाङ्यसपरिसृसंसृजपरिदेविसंज्वरपरिक्षिपपरिरटपरिवदपरिदहपरिमुहदुषद्विषद्रुहदुहयुजाक्रीडविविचत्यज—' (3-2-142) इत्यादिना तच्छीलादिषु कर्तृषु घिनुण्प्रत्ययः। उपधावृद्धिः। 'चजोः कु घिण्ण्यतोः' (7-3-52) इति जकारस्य कुत्वेन गकारः।

3. ताच्छील्ये णिनिः। अस्य घित्त्वाभावात् कुत्वं न।

4. 'विप्रतिषेधे त्यजेरुपसंख्यानं कर्तव्यम्' (भाष्यम् 7-3-69) इति वचनात् 'चजोः—' (7-3-52) इति प्राप्तं कुत्वं न भवति।

A: 'प्रश्वङ्कनोत्त्रङ्कितत्द्रथस्वनादढौकि भीतैरपि नो शिखावलैः।' धा. का. 1. 14.